

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682619952/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

vede Fjeldet under dem, en uhyre Spalte aabnede sig der, og truede at rive dem bort, endnu holdt de hinanden i Hænderne, Sidevægene boiede sig fremad og tilbage; de styrtede begge ned i den brusende Bølge. Efter hende fik Ise-Floden sit Navn, og i den haarde Klippe boer hun endnu med sin Brudgom.

Vi kom dybere ind i Skoven, Veien begyndte, at slynge sig op ad *Brocken*, den nedgaende Sol kunde ikke skinne ind mellem de tætte Graner, rundt om laae Kulsvierhytter, der hyllede Alt i en blaalig Røg, det Hele fik et stille, underligt, romantisk Præg; det var et Malerie der stemmede Sjælen til Veemod.

Kulbrænderen

Mellem Skovens Graner her
Skinner Ildens røde Skjær;
Kulsort Røg fra Hytten gaær,
Foran Ilden Svenden staaer,
Og belyst af Træets Glød,
Seer han ud, halv sort, halv rød;
Han de store Masser vender,
Dybere det brænder.

Lænet til sin Løfte-Stang,
Nynner han en gammel Sang:
«Granen voxer Aar for Aar,
Altid lige grøn den staaer,
Som min Kjærlighed saa skjøn,
Altid grøn, men dunkelgrøn!»
Sangen ingen Trøst ham sender,
– Dybere det brænder.

Veien gik mere og mere opad; rundt om laae uhyre Fjeldblokke. Ise-floden styrtede sig over de store Fjeldmasser og dannede Vandfald ved Vandfald, snart var Flodleiet presset ind imellem to snevre Klipper, hvor da den sorte Strøm kogte med sneehvidt Skum, snart brusede det bredt og herligt mellem omstyrtede Graner, og rev de store, grønne Grene med sig.

Alt, som vi kom høiere blev Flodleiet mindre, Strømmen tabte sig